

O Öyle Bir Gün ki

– SakineBAHADIR · 26 Mart 2011

Gökyüzü birdenbire zifiri karanlık oldu, göz gözü görmüyordu.
Sanki bir daha hiç güneş aydınlatmayacaktı, görünmeyecekti, ufukta
Etraftaki sesleri duymuyordu kulaklarım, uğul uğuldu
Beyaz önlük giymiş birisi bir şeyler mırıldanıp duruyordu karşımda,
Anlamsız gelen, işime gelmeyen, duyup ta duymak istemediğim,
O an... Heyelanlar oldu hayatımda, büyük bir gürültü koşturdu içimde,
Taşlar, topraklar döküldü deler, paçalarcasına başımdan ayağıma,
Bağırarak, hıçkırarak istedim avazımın çıktığı kadar,
Sesim çıkmıyordu, hıçkırıklar boğazımda düğümlenmişti.
Gözyaşlarım kızarmış gözlerimden fışkırdı, yüzümü yakıyordu,
Oluk oluk akarken yanaklarımdan aşağıya yanardağ kızgınlığında,
Bacaklarım titriyordu, çekmekte zorlanıyordu külçeleşmiş vücudumu,
Ağır ağır yıkıldılar yere dolu bir çuval misali, kof bir sesle,
Birden bire dünya dönmeye başladı etrafımda yerçekimine inat,
Her yer, herkes dönüyordu hiç durmadan, bulanık, fırl fırl...

İçimden gelen ve yaşadığının senaryo olmasını yalan olmasını isteyen,
Gerçekleri biraz daha geç fark etmemi arzulayan acımı hafifletmeye çalışan
Bir ses vardı, -Beyaz önlük giymiş kişinin söylediği rüya sanırım,
O hastane yatağında yatıyor olması gereken meleğim belki tahlile getirildi,
Belki başka odaya yatırıldı. -Tabii... tabii canım, mutlaka böyle olmuştur,
Bundan başka ne olabilir ki diyordu neyin ne olduğunu bildiğim halde
Kabullenmek istemediğim, duymak istemediğim gerçeği bana söyleyemeyen, Sadece duymak istediğim
şeyi söyleyen o zavallı ses bile yalancı oluvermişti.
Yıllarca o melek için hastanelerde günlerini geçirmiş, geceleri uyumamış,
Gözünün içine bakmış, hayatını ona adanmış bir anne kalbine,
Gerçeği söyleyemiyordu, ne yapsın o bile dayanamıyordu
Yaşananın tarifsiz olduğunu bildiği için,
Anne kalbi dayanamaz diye düşünüyordu sanırım

Çaresiz olmak, çaresiz kalmak, çaresizlik ne zor şeydi bilemezsiniz.
Kıymetli varlığınızın ellerinizin arasından kayıp gitmesi,
Onu tutamayışınız, engel olamayışınız kabul etmesi en zor şeydi.
Rabbim kimseye bu acıyı, çaresizliği tattırmasın,
Bedenim kor alevlerde kavruluyordu, kalbim acıyla burkuluyordu,

Vücutumdan parça koparılmıştı sanki canlı canlı uyuşturulmadan,
Elim, kolum koparılmıştı, kalbim sökülüştü yerinden.
Nasıl yaşayacaktım, nasıl devam edecektim hayatıma.
Pusulasız gemi gibi kalakalmıştım okyanusun ortasında
Bir o yana, bir bu yana sallanıyordu gideceği yolu bilemeden,
Herkes bir şeyler söylüyordu, ne olduğunu anlayamadığım,
Mana veremediğim, neyin ne olduğu silinmişti kelime haznemde
Dudaklar kıvıldıyor ama bana bir şey ifade etmiyordu ne hikmetse
Ama... Ama anne kalbi onun kendisinden kopup gittiğini, uzaklaştığını
Meleğinin... Cennete doğru yol aldığı saatlerde hissetmişti zaten,
Dili damağı kurumuş bir yudum su almış ağzına yutamamıştı,
Avuçlarından can paresinin bir su misali kayıp gittiğini anlamış,
Tarifi hiçbir kelime ile mümkün olmayan bir acıyla içi burkulmuştu,
Kanatlarının çıkardığı rüzgârı bile hissetmişti oysa...
Ama emir büyük yerdendi engellemek mümkün değildi.
O vermişti ve o almıştı, O'nun emanetiydi zaten biliyordum.

Ondan gelmiştik, O'na dönecektik, bunun bilincindeydik...
Rabbim sen verdin, sen aldın sabrını diliyorum diye yakardım sadece

İşte o gün, öyle acı, öyle tarifsiz, telafisi mümkün olmayan BİR GÜN...
Yıllar geçse bile bugün gibi taze olan ve insanın burnunun direğini sızlatan,
Tüylerini diken diken eden, o meleğin kokusunu bile buram buram duyan,
Bir annenin yaşamayı hiç istemediği ama ne yazık ki yaşadığı ve yaşadığım
İŞTE ÖYLESİNE ACI DOLU TARİFSİZ BİR GÜNDÜ...

Rabbim kimseye evlat acısı yaşatmasın inşallah...

Sakine BAHADIR